Kto prijal jeho svedectvo, ten spečatil, že Boh je pravdivý.

Ján 3:33

Bol to piatkový prvodecembrový podvečer, keď som sa rovnako ako zopár večerov predtým ponoril do internetu so zámerom objaviť ďalšie konšpiračné teórie o jedenástom septembri, iluminátoch, slobodomurároch a NWO (New World Order), teda o novom svetovom poriadku. Čím viacej som tieto videá vyhľadával, tým rozmanitejšie ponuky sa objavovali ako súvisiace témy. Jednou z nich bolo náboženstvo, ktoré som spočiatku ignoroval.

Ďalšou veľkou témou, ktorou bol internet zahltený, bol blížiaci sa koniec sveta toho roku 2012. Niečo som z toho pootváral, popozeral a ako katolík som už vedel, že niekde v Biblii sa píše o tom, aký ten koniec sveta bude a že ten deň nikto nepozná. Mal som len takéto neisté indície, takže mi hneď napadla myšlienka preskúmať to v Biblii. Kde inde by som mohol začať, ak nie v Zjavení Jána. Tak aj bolo. Ničomu som nerozumel, iba čo ma to ešte viac vystrašilo, zneistilo a z doposiaľ zistených informácií mi vznikol riadny zmätok v hlave. Nezostávalo iné, iba otvoriť ignorovanú tému náboženstva. Dal som sa do toho, hoci som si tak nejako uvedomoval, že čo už len môžem objaviť, keď aj tak všetko viem.

Starý život

Veď som katolík, chodím do kostola, som nábožne vychovaný a aj biblickú históriu ako tak ovládam. Navyše sa pomaly blížia Vianoce, chystám sa ísť po polroku opäť na spoveď, uvedomujúc si svoj široký sortiment skutkov, ktoré sa s kresťanským životom veľmi nezhodujú. Nie, že by mi vadili tie skutky, ale bol som tak vychovaný, že je to hriech a z neho sa treba vyspovedať. Takto som fungoval celé roky. Spoveď, hriechy, spoveď, hriechy, hriechy, hriechy, spoveď... Nekonečný kolotoč. Občas som sa zamyslel nad tým, načo sa idem spovedať, keď znovu spravím to isté. Po dvoch týždňoch som bol tam, kde predtým. V istom období som si povedal, že sa spovedať teda nebudem, lebo to aj tak nemá význam, keďže robím stále to isté. Žil som si svoj život, spokojný, naplnený rôznymi radosťami, takmer každý týždeň na nejakej párty, ktoré sa, samozrejme, bez alkoholu nezaobišli a mnohé ďalšie veci, o ktorých písať je až hanba. Človeka takýto život potiahne na dno. Aj keď som si to neuvedomoval, bol som takmer na dne. Bol som spokojný so svojím životom. Veď som mal všetkého dostatok. A tento dostatok som získaval aj za cenu, že som tým ubližoval ľuďom okolo seba. No vtedy som nad tým tak nerozmýšľal. Bol som taký, lebo oni boli rovnakí, ba ešte horší. To vlastne oni robili zle mne a ja som sa iba bránil. Toto bola moja predstava, moje ospravedlnenie. Všetko to bolo korunované povýšeneckým správaním, aroganciou a vulgárnymi nadávkami. Impulzívnosť bola vlastnosť, ktorá ma mimoriadne dobre charakterizovala. Vo firme, kde sme s bratom boli spoločníkmi, mi vyčítali prílišnú spotrebu počítačových klávesníc a myší. Nemal som žiadny problém roztrieskať hocikedy jednu z nich, ak sa mi práve nedarilo. Ruka v ruke s tým vychádzali zo mňa vulgarizmy popisujúce udalosť, ktorá sa mi stala. Neviem si teraz predstaviť, ako sa asi cítili kolegovia, pri takýchto výlevoch. Mne nevadilo ani len to, čo si myslia. Ja som bol ich šéf.

Smerovanie k Bohu

Nie tak dávno som sa po dlhej dobe stretol s kamarátkou z detstva, ktorá je horlivou katolíčkou a obhajkyňou katolíckej viery, hlavne Panny Márie. Tá ma dosť napomínala, aby som opäť začal chodiť na spoveď, že je to potrebné, takže aj na jej podnet som si uvedomil svoju príslušnosť k tejto cirkvi. Pripomínala mi aj to, že mám cirkev brániť, ako sme boli učení. Preto sa mi v hlave usídlila myšlienka ísť na vianočnú spoveď. Veď som narobil toľko vecí, tak musím ísť, aby mi Boh odpustil. Vždy mi odpustil. Kňaz mi tak povedal zakaždým. Tak aj teraz pôjdem, hoci nebolo príjemné hovoriť o niektorých hriechoch. Musím ich spomenúť len tak okrajovo, aby si ich kňaz nevšimol. Mohol by ma za ne napomínať, prípadne chcieť, aby som ich zanechal. Do toho sa mi ale nechcelo. Chcel som len odpustenie, nie opustenie toho, čo sa mi páčilo. To, že ma svedomie ťažilo, bola istá vec.

Teraz však musím na internete pátrať po téme súvisiacej s náboženstvom a koncom sveta presvedčený, že jediná pravá cirkev je tá katolícka. Som o tom presvedčený, veď máme pápeža ako nášho vodcu, v postupnosti až od Petra apoštola. A to nemá žiadna cirkev, ani náboženstvo.

Hneď prvý príspevok, ktorý som otvoril, som po pár sekundách opäť zavrel, keďže ma rozhorčilo, že sa zase niekto naváža do katolíckej cirkvi a do jej učenia. Otváral som ďalej a skúmal, až som otvoril takmer dvojhodinový dokument o pohanstve, pohanských bohoch, sochách a symboloch. Bolo to také zaujímavé, že som pri tom vydržal sedieť celý čas s otvorenými ústami. Dávalo mi to neuveriteľný zmysel. Koniec dokumentu bol poukázaním na rímskokatolícku cirkev, ktorá je plná pohanských symbolov. Od sôch, cez kňazské rúcha, až po samotné obrady. A toto som nikdy nepočul. Nikdy som neskúmal históriu a pozadie tejto cirkvi. Bol som úplne zhrozený a neveriacky sedel opretý v kresle. V hlave znelo tisíc otázok. Aj samotný pápež je obrazom pohanstva? To predsa nemôže byť pravda. Bol to iba jeden dokument, určite nájdem niečo, čo to vyvráti. Vo vyhľadávači sa okamžite ocitli výrazy spojené s pápežom. Otvoril som nejaký odkaz, na stránke ktorého bolo popísaného hodne o pápežstve v celkove nelichotivom podaní, no v súlade s práve dopozeraným dokumentom.

Obrátený katolík

Neveriacky som krútil hlavou. Ani som nevedel, čo za stránku mám otvorenú. V hlavičke bol názov „www.obratenykatolik.sk“. Netušil som, čo to znamená, tak som prešiel do inej sekcie a začítal sa ďalej a ďalej, až keď tu zrazu čítam, že evanjelium je dobrá správa. Že Pán Ježiš Kristus pred dvetisíc rokmi tu, na tejto zemi vytrpel trest, trest smrti, ktorý patril mne za všetky moje napáchané hriechy.

A vtedy sa mi otvorili oči, prezrel som a moja myseľ pochopila, čo sa vtedy stalo. Že obeta už bola vykonaná a ja už nemusím nič. Žiadna spoveď, žiadna pokuta ako pokánie v podobe modlitby, ja už nemôžem priniesť nič! Všetko urobil za mňa Pán Ježiš na kríži. Ja som už oslobodený!

V tej chvíli sa ma zmocnila radosť a začal som chváliť Boha a ďakovať, že už nemusím nič, že som oslobodený od všetkých cirkevných nariadení. Toľkokrát v živote som počul, že Ježiš zomrel za hriešnikov, a ani to mnou nepohlo. Teraz jedna veta stačila a ja som pochopil úžasnú vec. Toto je skutočne evanjelium, skutočne dobrá správa. Zároveň som nevedel, čo ďalej, a tak som sa medzi chválením a ďakovaním pýtal na to Boha. Náhle som ale počul aj odpoveď. Z toho som bol veľmi prekvapený a rozrušený zároveň, že sa rozprávam s Bohom. Počul som, že mám čítať Bibliu. Okamžite som vyštartoval do police a čo som prvé otvoril, to som čítal. Ďalšie užasnutie som zažil, keď som zistil, že to slovo je skutočne živé. Nikdy predtým som nečítal s takým porozumením ako teraz. Všetko, čo mi predtým nedávalo žiadny zmysel, sa ma dotýkalo priamo v srdci.

Skutočné pokánie

Listoval som hore-dole a doslova som hltal každý verš. Až som nalistoval osemnástu kapitolu v Matúšovi, kde sa hovorí o človeku, skrze ktorého prichádzajú pohoršenia. Taký, keby sa radšej nebol ani narodil. A toto som bol ja. Tam som sa našiel, aký vlastne som. To ja som sa nemal radšej narodiť, lebo to večné zatratenie bolo pripravené práve pre mňa, keď som sa uvidel, aký som, že si nič iné ani nezaslúžim. Vtedy som zhrozený a preľaknutý padol na kolená a volal som k Bohu, aby ma nezatracoval, aby sa zmiloval. Plač prekrýval moje slová, až sa napokon úplne vytratili a zostal iba plač, slzy a pocit viny a bezmocnosti. Neviem, ako dlho to trvalo, no jedno si zapamätám do konca života – ako prišlo svetlo do môjho života. Z celej tej biedy, v ktorej som bol, zlomený na kolenách, prišiel ten úžasný pocit odpustenia, keď Pán Ježiš pozdvihol moju dušu a naplnila ma neopísateľná radosť. Nie tá svetská, tá skutočná, Božia radosť a úžasný pokoj. Naplnený Duchom Svätým som neprestával vzdávať chválu Bohu, uvedomujúc si, že je stále pri mne a že ja patrím teraz Jemu. Že toto je spasenie.

Cesta

Napriek tej veľkej radosti, ktorá ma napĺňala, pociťoval som akúsi samotu. Či skôr oddelenie od toľkých ľudí, čo hynú tam vonku a ani o tom nevedia. Teraz viem, že som bol von zo sveta vyvrhnutý. Vtedy som to netušil. Vtedy som chcel každému povedať, aby zmenili náboženstvo za vieru. Veď je to také jednoduché.

Druhé ráno, hneď po zobudení viedli moje kroky k Biblii. Stále mi zneli v mysli tie slová, keď Pán Ježiš hovorí o tom, že bude s nami po všetky dni až do skonania sveta. Je tam, kde sa dvaja či traja zídu v jeho mene, a to som ja, naplnený pokojom a láskou, potom predniesol aj svojej rodine pri obede. Pravdu, ktorá mi bola zjavená. Žena so synom na mňa vypleštili oči a ani trochu nechápali, o čom hovorím.

Večer sme sa ešte zúčastnili jednej oslavy, kde som síce bol prítomný telom, no moja myseľ sa vznášala pri Bohu, rozmýšľal som o pravde, o sporných otázkach a potreboval som odpovede. Veľa odpovedí. Na oslave sa objavila i moja kamarátka z detstva, horlivá katolíčka. Len čo som ju zbadal, vedel som, že jej musím povedať tú úžasnú správu, že som našiel pravdu, že som spasený a môže byť aj ona. Len čo som začal, myslela si, že mi preskočilo. Povedala, že som sa zbláznil a bolo po debate. Krátko na to som aj so ženou oslavu opustil, čo mimochodom nebývalo zvykom. Vždy ju opustila žena sama a ja som odchádzal s poslednými až ráno. Teraz som bol neprítomný vo svete a vyzeralo to navyše, že aj zbláznený. To ma však neodradilo od hľadania ešte hlbšej pravdy. Nemal som sa na ňu ale koho opýtať. Nikoho podobného som nepoznal a tak mi neostávalo nič iné, iba vycestovať na Oravu, kde býval autor web stránky „Obrátený katolík“. Vedel som iba toľko, že bude stretnutie pred miestnymi potravinami. Docestoval som a očakával skupinu ľudí, ku ktorej sa pridám a v ktorej mi zodpovedajú moje otázky. On tam však stál sám. Čakal, koho mu Boh pošle. Poslal mňa, aby videl výsledok svojej práce, že to, čo robí, nerobí nadarmo. Mali sme dlhý a užitočný rozhovor, po ktorom som bol nasmerovaný k ďalším kresťanom v mojom okolí, ktorí sa neskôr stali mojou duchovnou rodinou.

Táto cesta však nekončí. Pán Ježiš hovorí, že On je cesta i pravda i život. Tak som sa teda vydal na túto cestu v pravde do života. Nikdy nehovoril o tom, že tá cesta bude ľahká alebo pohodlná, vravel, že prejdeme mnohými súženiami a ťažkosťami, že máme niesť kríž. Avšak jeho zasľúbenia sú väčšie ako ťažkosti, ľahšie ako kríž, lebo jeho zasľúbenia vedú po ceste do života. Do života, ktorý nikdy nekončí, kde budeme nasýtení spravodlivosťou a zem dostaneme do dedičstva. Toto je nádej, ktorú majú všetci, čo uverili v obeť Pána Ježiša, nádej, ktorá nás volá ísť ďalej, aj keď prichádzajú boje či pády.

Túžim byť pri Bohu, lebo viem, aké to je – je lepšie prežiť aspoň jeden deň tam pri ňom ako tisíc inde.

Lebo lepší je deň v tvojich dvoroch než inde tisíc.

Radšej volím sedieť na prahu v dome svojho Boha než bývať v stánoch bezbožnosti.

Žalm 84:11